

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Ziółkowska

Sędziowie SSO Ewa Taberska

SSO Dariusz Śliwiński (spr.)

Protokolant apl. radc. A. A.

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Haliny Pągowskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015 r.

sprawy **H. L. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk i innych

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P.

z dnia 8 czerwca 2015 r. - sygn. akt III K 13/15

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,
2. zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w tym opłaty za II instancję.

D. Ś. B. E. T.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. w sprawie sygn. akt III K 13/15 uznał oskarżonego **H. L. (2)** za winnego ciągu przestępstw z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz karę 50 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda, zobowiązał go do naprawienia szkody; oddał pod dozór kuratora sądowego oraz orzekł o kosztach procesu. (k. 212-213)

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze. (k. 246-249)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podkreślenia wymaga, iż podstawą apelacji w przedmiocie kary może być tylko zarzut jej rażącej niewspółmierności. O „rażącej niewspółmierności kary” w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, kiedy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową, wynikającą z

reguł zawartych w art. 53 § 1 kk, zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary.

Należy podkreślić, iż niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należyście całego bezprawia popełnionych czynów i nie spełnia celów kary. Należy mieć na uwadze, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczą, że kara wymierzona jawi się jako kara rażąco niewspółmierna, a więc nie dająca się zaakceptować.

Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił orzeczone wobec oskarżonego kary. Zdaniem Sądu Odwoławczego stanowią one sankcje sprawiedliwe, w pełni odpowiadające dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 kk. I tak Sąd I instancji orzekając o karze pozbawienia wolności i grzywny nie przekroczył w żaden sposób zasad wyrażonych w cytowanym artykule, tak by można było mówić o rażącej niewspółmierności, to jest niewspółmierności w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18). Przeciwnie, Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności i grzywny sprawiedliwe, nie przekraczając granic przewidzianych przez ustawę, dostosował dolegliwość do stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw, wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ta ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W tym zakresie wskazać należy przede wszystkim na działanie w zamiarze bezpośrednim i w sposób zaplanowany, jak również wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, ilość czynów przypisanych oskarżonemu oraz wartość skradzionego mienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy ocenił, iż orzeczone wobec oskarżonego kary 10 miesięcy pozbawienia wolności na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. art. 91 § 1 kk oraz kara 50 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda na podstawie art. 33 § 2 kk, nie mogą być zasadnie uznane za niewspółmiernie surową i to w dodatku w stopniu rażącym.

Odnosząc się do argumentacji obrońcy oskarżonego przedstawionej w uzasadnieniu apelacji nie sposób bagatelizować stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Szkada wyrządzona przez jego zachowania - 3098 zł oraz wartość telefonu, którego nie udało się oskarżonemu i jego współnikowi ukraść - 1499 zł nie pozwalała uznać jego zachowań jako mało istotnych dla bezpieczeństwa mienia innych osób. Wartość skradzionego mienia, które jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy, można było szybko i łatwo spieniężyć, uzasadniała wymierzenie oskarżonemu również kary o charakterze fiskalnym, mimo szczupłości deklarowanego przez oskarżonego dotychczas uzyskanego dochodu za pracę dorywczą.

Poza tym, jak już wyżej wspomniano, oskarżony dopuścił się aż trzech zachowań godzących w mienie osób trzecich, działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w sposób dość dobrze zorganizowany, w biały dzień, starając się dość skutecznie zabezpieczyć przed ujawnieniem zaboru telefonów poprzez monitoring sklepu. Okoliczności te jednoznacznie przemawiają za przyjęciem, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, mimo młodego wieku i dotychczasowej niekaralności za przestępstwa.

Podsumowując, Sąd Okręgowy nie dopatrywał się żadnych przesłanek do złagodzenia wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego jak również ewentualnego uchylecia rozstrzygnięcia Sądu I instancji w przedmiocie wymierzenia oskarżonemu grzywny. Ponadto Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji w przedmiocie warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 2 kk na okres 4 lat próby. W tym zakresie Sąd Rejonowy uwzględnił zarówno młody wiek oskarżonego jak i jego dotychczasową niekaralność. Nie mniej jednak warto dodać, iż kwestionowanie tegoż rozstrzygnięcia co do zasady, przy uwzględnieniu kierunku apelacji w niniejszej sprawie, nie było dopuszczalne w postępowaniu odwoławczym. Sąd Okręgowy nie znalazł zaś podstaw do skrócenia okresu próby do lat trzech, co postulował skarżący. W tym zakresie aktualne pozostają wyżej poczynione uwagi dotyczące stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu.

Z uwagi na treść art. 73 § 2 kk Sąd Rejonowy zobligowany był oddać oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.

Żadnych zastrzeżeń Sąd Okręgowy nie miał również do prawidłowości orzeczenia Sądu I instancji w przedmiocie zobowiązania oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępami, które zostały mu przypisane, w oparciu o art. 46 § 1 kk. Nie sposób podzielić trafności stanowiska skarżącego, który postulował w tym zakresie zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody jedynie w części stanowiącej 1/10 wartości wyrządzonej szkody. Rozstrzygnięcie tej treści nie służyłoby realizacji prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego w sytuacji, gdy wartość całej szkody została precyzyjnie ustalona. Poza tym byłoby niewychowawcze wobec oskarżonego, który powinien ponieść pełne konsekwencje swoich zachowań w aspekcie finansowym, aby uzmysłwić mu, że popełnianie przestępstw przeciwko mieniu nie jest opłacalne. W końcu zobowiązanie sprawcy kradzieży do naprawienia szkody jedynie w symbolicznej części kłóciłoby się ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i mogłoby być zasadnie odczytywane jak akt pobłażania sprawcy przestępstwa przez organy wymiaru sprawiedliwości.

Reasumując należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Rejonowy precyzyjnie wyważył wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar represji karnej, ustalając jej wymiar na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, nie znajdując żadnych przesłanek przemawiających za zmianą zaskarżonego wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalniając oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, kierując się sytuacją rodzinną i majątkową oskarżonego oraz uwzględniając obciążający go obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu, jak również poniesienie kary o charakterze fiskalnym.

/D. Ś./ /B. Z./ /E. T./